

Иван Вазов

Затуй ли бе това?

Грамади разкъравени тела,
паднали в бран за братската свобода,
велики, чудни вършени дела
в борби ужасни с враг, стихий, природата;

при Одрин, Лозенград, Люлебургас
безчет борци прострени по полята,
а други – жертви на мор ил на мраз,
ил на Чаталджа гниющи в блатата;

в Родопите, при снежний Булаир,
при ървава Арда и Марица –
на смърт ноумолима грозен пир
от нашата до морската граница –

затуй ли тия жертви, боже мой,
се дадоха, та днес да чуйм ония,
зарад които мря народ-герой,
запъшкали под нова тирания?

Затуй ли наште храбри синове
жънаха лаври и посяха с гроби
тракийските поля и снегове,
та робите да видим и днес роби?

Да видим всичко скъпо тяхно в кал
погазено, език и род ругани,
души им изнасилвани без жал,
снагите – цели в синила и рани?

Да видим българинът да не смей
в най-българския край българин да бъде,
и името, с което се гордей,
кат срам и престъпление да се съди!

Българио, затуй ли ти дава
тез хекатомби от юнашки сили,
затуй ли ти геройски пролива
най-пламенната кръв из своите жили?

Затуй ли бе, затуй ли бе това?

Април, 1913 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Вилиана В. Янева, юли 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4888>]